

Nečtiny (Preitenštejn)

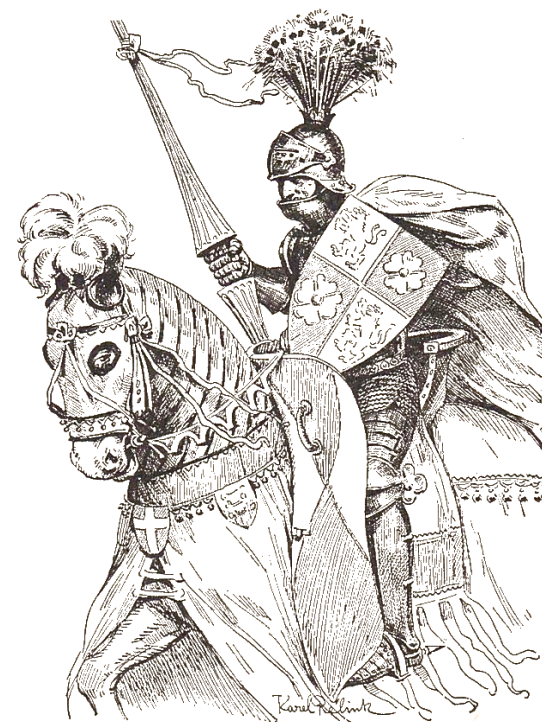
Zámeček nechal naproti hradu Preitenštejnu v 16. století vybudovat Florián Grysperek z Gryspachu. Pod zámečkem byl na nově založeném rybníce usazen mlýn a pod ním i pivovar. Všechny postavené objekty tak představovaly typický dvorec z období renesance. Největší přestavbou zámek prošel v letech 1855 - 1858, kdy jej francouzsko-německý rod Mensdorfů-Pouilly nechal přestavět ve stylu **tudorské gotiky**. Celá stavba zámku na půdorysu ve tvaru U je vestavěna do **rozsáhlého anglického parku s rybníkem**. Dominujeme mu hranolová věž a je zdoben trojúhelníkovými štíty, cimbuřím a polygonálními vížkami.

V roce 1964 zničil velký požár interiérové vybavení a výzdobu. Zámek se podařilo zrekonstruovat tak, aby alespoň exteriér získal svou původní podobu. V roce 1970 byl však renovován pro účely zemědělské školy a sloužil tak jako škola a internát pro žáky. Dnes ho využívá Západočeská univerzita jako školící a rekreační středisko **s možností ubytování a stravování** a také pro individuální rekreaci.

Zříceniny hradu na stolové hoře u Nečtin. Hrad založen po r. 1330 Janem Lucemburským jako vojenský opěrný bod na důležité zemské stezce. Jednalo se o první hrad u nás s čistě vojenskou funkcí a o jedno z mála královských založení z doby Jana Lucemburského. Karel IV. ho uvádí mezi nezcizitelnými královskými hrady v Majestas Carolina.

Od konce 14. stol. zastavován do šlechtických rukou, r. 1547 vypálen a poté zpustl. Dochovaly se zříceniny tří linií hradeb, které zajišťovaly přístupovou stranu. Rezidenční funkce hradu byla výrazně omezena, hrad byl úspornou vojenskou pevností umožňující táboření a zimování většího vojska.

Král Jan Lucemburský.

Zpívající jeskyně

V dobách, kdy se na svazích Doubravické hory pásala stáda strakatých kraviček, chtěl jeden ze zvědavých pasáčků nahlédnout pod její kamenný plášť. Každá hora skrývá své bohatství. Mech, les a tráva na stráních tiší ozvěnu jejího nitra. Jen někdy dovolí smrtelníkovi, aby odhalil tajemství. Slujemi, jeskyněmi a chodbami vydechují hory s chladem i své pozvání.

Doubravická hora se vypíná nad krajinou jako pevnost. Z lesa vykukují tváře skal, vyhlodané deštěm a cizelované větrem. Pod zelenými duby, které daly hoře jméno, se v létě červenají jahody, z jara září v trávě trsy petrklíčů.

Kdysi objevil malý Kuba při svých toulkách na jižním úpatí Doubravické hory puklinu zakrytou křovím. Očím pasáčků neunikne nic, znají každý kámen, každý strom, ptačí hnízda i zaječí pelíšky. Nakoukl dovnitř. Kameny při okraji jeskyně se leskly jako zlaté. Udělal pár kroků, světlo však brzy pohltila tma, jen tu a tam se cosi zalesklo. Snad to byly kapičky vody nebo zlaté střípky, jimiž hora k sobě vábila. Jeskyně se prudce svažovala dolů do nitra. Chlapec zvedl kamínek a hodil jej před sebe. Po chvilce se začaly ozývat zvláštní zvuky, připomínající tichý zpěv nebo zvonkohru. Udivený pasáček chvíli poslouchal, ale pak polekaně spěchal raději na sluneční světlo. Vzdálená zvonkohra mu však tiše zněla v uších a v jeho duši zůstal zvláštní stesk, protože uslyšel zpěv kamenů. Na chvíli se zastavil a poslouchal znovu, jak ho země volá. Zdálo se mu, že jej něco láká do světa v podzemí. Místa, která znal a kudy chodil, mu najednou připadala jako hladina oddělující dva světy.

Když vyšel z jeskyně, ani se nemohl po stráni rozběhnout, jak bývalo jeho zvykem. Příští den jej vyzvání hory lákalo znovu. Chtěl objevit její tajemství. S obavou v srdci zapálil u vchodu do jeskyně louč a skrze síť pavučin vstoupil na vlhké kameny. Po několika krocích se plamínek zachvěl a zhasl. Kuba se rázem zastavil, stejně jako jeho dech a srdce, které se pak rozběhlo o to hlasitěji.

"Příště se nedám odradit", řekl si "vezmu si lepší světlo." Večer, když ve stáji hledal starou lampu, se ho ptal výměnkář, k čemu ji potřebuje. Chlapec se přiznal, že našel tajemnou jeskyni, v níž zpívá kamení.

"Tam sídlí duchové hory, kteří hlídají poklad v hlubině a jen jednou za dlouhý čas jej otevírají pro člověka," pověděl mu. "Musíš však jít k jeskyni sám, jinak tě dovnitř nepustí. Říká se, že před lety tam zabloudily děti. Teprve za mnoho let prý přišly do vsi, kde je už nikdo neznal, a hledaly svou rodnou chalupu. V ní už však bydleli jiní lidé a ti jim vyprávěli, že se kdysi v hoře ztratily dvě děti, když šly na jahody. Malí poutníci prý zase odešli a ve vsi se vyprávělo, že to byly ony ztracené děti, které se vrátily domů. Byly asi někde, kde neplyne čas."

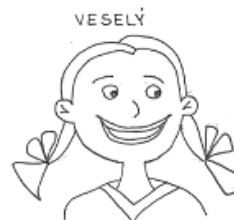
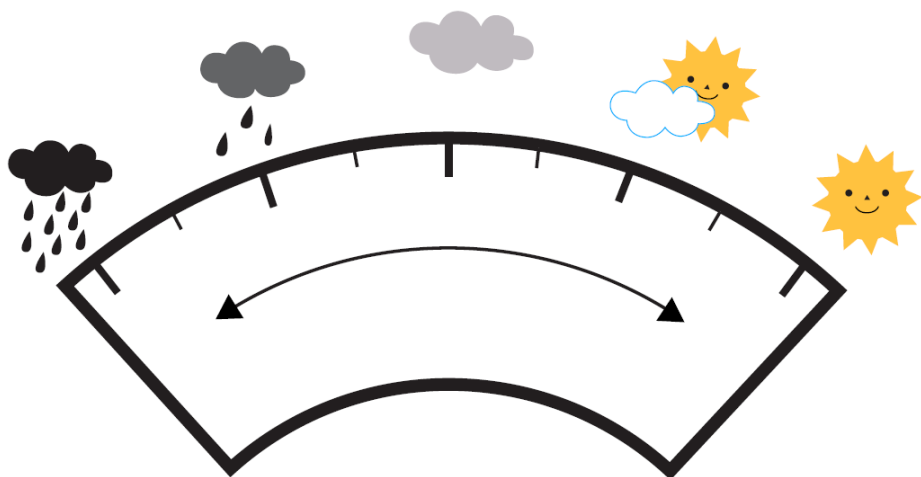
Povzbuzen vyprávěním, vydal se chlapec příští den k hoře znovu. Bloudil po stráni mezi kameny, ale svou zpívající jeskyni hledal marně. Někde mezi křovím se před ním ukryla.

Často se pasáček vracel na strán, ale píseň kamenů už neslyšel. Poklady však chtějí být objeveny, a proto zvonivá píseň Doubravické hory cinká dál i v pověsti. Hora čeká.

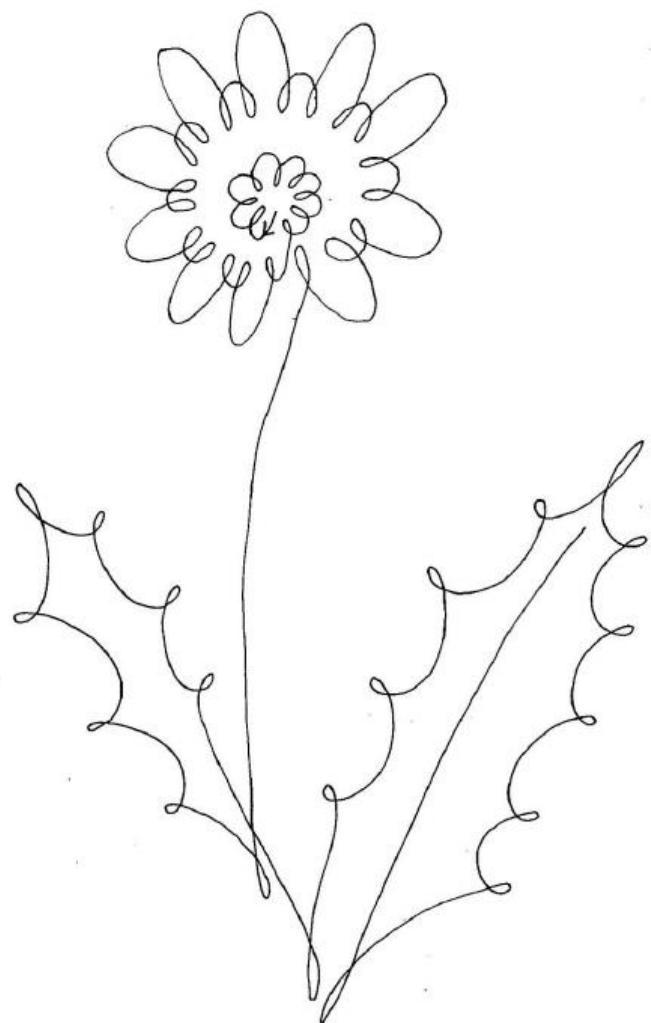
Vyznač, jaké dnes bylo počasí

Nakresli nebo zakroužkuj jak se dneska cítíš.

Jsi....

Obkresli pampelišku jedním tahem

Urči pořadí měst
České republiky podle
počtu jejich obyvatel

	pořadí	počet obyvatel
Plzeň		173 932
Pardubice		90 765
Praha		1 285 995
Liberec		105 240
Ústí nad Labem		98 862
Olomouc		102 112
Ostrava		314 666
České Budějovice		95 709
Brno		405 337
Hradec Králové		95 890